

ЗАЙО БАЙО И КУМА ЛИСА ЛАТВИЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Кума Лиса и Зайо Байо бяха съседи. Зайо Байо живееше в една нищо и никаква къщурка, направена от брезови клонки, постлана с топъл мъх. А Кума Лиса се ширеше в цял дворец, построен от лед — светъл, но студен.

— Добра ми е къщурката, макар че е сиромашка! — си мърмореше Зайо Байо, когато вечерно време се прибираше на сухо и се заравяше в златистия мъх.

А врабчетата, които студуваха, трепкаха с крилца все на заешкото коминче, защото отвътре излизаше топлинка.

Не щеш ли, една нощ, когато наближи пролетта и задуха топъл вятър, капчуците прокапаха и леденият лисичин дом захвана да се топи. Додето се разсъмне, от бляскавия дворец остана само една локва вода. Намокрена и измръзнала, Кума Лиса се наметна с кафявото си кожухче, изтича до брезовата къщурка на съседа си и похлопа на вратата.

— Кой си ти и какво искаш? — попита отвътре Зайо Байо.

— Аз съм твоята съседка — с жален глас отговори лисицата. — Топлият вятър отнесе моя дворец и сега съм бездомница. Моля ти се, отвори ми да се посуша и да се позатопля, защото умирам от студ!

Заекът имаше милостиво сърце и като разтвори широко вратата на къщурката си, викна:

— Заповядай, съседке. У мене е тясно, но все ще се намери място за една гостенка като тебе.

Кума Лиса се намъкна в заешката къщурка, разположи се нашироко до огнището, зае всичкото място, загърна се с кожухчето и заспа. Горкият домакин се сви зад вратата до метлата и цяла нощ зъбите му тракаха, защото духаше от пролуките.

На сутринта Кума Лиса се пробуди и щом отвори очите си, съзря заека и тропна с крак:

— Ти що щеш тука? По-скоро да се махаш!

— Я — учуди се заекът, — защо ме пъдиш? Че тази къщурка е моя.

— Беше, но вече не е твоя. Отивай да си направиш нова къща, а тук отсега нататък аз ще бъда стопанка!

С болка на сърцето Зайо Байо напусна топлото си жилище и излезе навън. Много му домъчня и заплака. Ей го насреща му се зададе Кумчо Вълчо.

— Защо плачеш, Зайо Мустакати? — попита вълкът.

— Как да не плача, като ми се случи голямо нещастие! Топлият вятър разтопи ледения дворец на лисицата, а тя влезе в моята брезова къщурка и ме изгони да се скитам бездомен в горските пущинаци.

— Тъй ли? — поклати глава заканително Кумчо Вълчо. — Аз тая лисица ей сегичка ще я науча!

И като се упъти към заешката къщурка, Кумчо Вълчо бутна с предната си лапа вратата и надзърна вътре. Кума Лиса тъкмо дояждаше крилцето на едно неразумно врабче, което беше паднало през комина на заешката къщурка.

Щом видя муцуната на вълка, Кума Лиса се развика:

— Кой наднича в моя дом? Пръждосвай се в гората или ще ти откъсна главата като на врабченцето, дето го дояждам сега!

Вълкът се уплаши, обърна се назад и побягна. А Зайо Байо пак наду гайдата и тръгна, дето му видят очите.

На една полянка между боровите дървета той срещна баба Меца Медарова.

— Зайче Байче — викна тя, — защо плачеш?

— Ще плача не, ами ще рева! — занарежда заекът и захвана да разправя историята си.

Баба Меца се ядоса много.

— Ще я изхвърля навън! — изръмжа тя. — Как смее да се намества в чужда къща без съдебно решение! Ей сега ще и покажа коя съм!

И като се втурна напред, Баба Меца блъсна вратата на заешката къщурка.

Кума Лиса я посрещна с метлата.

— Ти защо си навираш носа в чуждата къща! Вън! Или ще ти отупам гърба с тая метла! На пух и прах ще те направя.

От очите на лисицата изскочиха искри. Баба Меца се стъписа уплашена, измъкна се заднишком и търти да бяга в горските пущинаци.

А Зайо Байо махна безнадеждно с лапа, тръгна по пътеката, която водеше към село, и захълца. Накрай село го срещна Червен Петльо Гребенаров и го попита защо плаче. Заекът му разказа всичко.

— Не плачи, братче! — утеши го Петльо. — Аз ще изплаша Кума Лиса и ще я прогоня от твоята къща.

И потеглиха двамата. Петльо отпред, заекът отзад. Но щом стигнаха до къщурката и поискаха да влязат, Кума Лиса пак се наежи и развика:

— Вън! Вън! Или ще ви откъсна главите!

Ала петелът не се уплаши. Той разклати заплашително червения си гребен, запляска с криле и се провикна:

*Аз съм Петльо Гребенаров, пръв
приятел съм на Шаро! Кукуругу!
Кукуругу!*

А на лисицата се стори, че петелът вика: „Събуди го! Събуди го!“

— Кого да събудя! Шаро ли? — извреця Лисицата, загубила ума и дума. Хвърли се навън през отворения прозорец, шмугна се в гората и вече не се върна.

— Благодаря ти, Петльо! — рече заекът на петела. — Ти, братко, ми помогна да се прибера пак в моята топла къщурка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.